

# Nicolas **CAGE**

Hollywood nyughatatlan csillaga



Keith Phipps

# Nicolas **CAGE**

Hollywood nyughatatlan csillaga

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:  
Keith Phipps: *Age of Cage. Four Decades  
of Hollywood Through One Singular Career*  
First published in 2022 by Henry Holt and Company,  
registered trademarks of Macmillan Publishing Group, LLC.

Fordította  
Nimila Zsolt

Szerkesztette  
Winter Angéla

ISBN 978-963-544-696-4

Minden jog fenntartva

© Keith Phipps 2022  
© Kossuth Kiadó 2022  
© Hungarian translation Nimila Zsolt 2022  
Borítófotó © Shutterstock

*Stevie-nek, természetesen*



OSTOBA PUNK:

Tiszta bohóc vagy ebben a hülye jakóban!

SAILOR:

Ez egy kígyóbőr zakó. Számomra  
ez az egyéniségem szimbóluma...,  
és a hitemé a személyes szabadságomban.

(párbeszéd a *Veszett a világ*  
című filmből)





# TARTALOM

Prológus: Nicolas Cage jelentősége .....	11
1 A kezdetek.....	17
2 Cage színre lép.....	37
3 Cage elszabadul .....	56
4 Cage dühe .....	68
5 Cage vándorlása .....	89
6 Cage gyengédebb oldala .....	107
7 Cage éve .....	125
8 Cage, az akcióhős.....	140
9 Cage a csúcson.....	159
10 Két Cage.....	180
11 Cage a lejtőn .....	199
12 Mindörökké Cage .....	217
Epilógus: Nicolas Cage jövője .....	240
Nicolas Cage filmjei dióhéjban .....	245
Forrásjegyzék .....	277
Köszönetnyilvánítás .....	297
A szerzőről.....	301



## PROLÓGUS

# NICOLAS CAGE JELENTŐSÉGE

A 2011-es *Boszorkányvadászat* című film egyik korai jelenetében egy pestisben haldokló bíboros hívat magához két lovagot, akik lelkiismeretükre hallgatva otthagyták a keresztes háborút. A papot alakító színészt szinte fel sem lehet ismerni a betegség pusztító hatását illusztráló vastag smink alatt. Azonban Christopher Lee hangját azonnal felismerjük, annyiszor hallottuk a hobbitokkal, jedikkel, superképekkel, vámpírokkal és más fantasztikus szereplőkkel teli filmekben. Lee majdnem kilencvenéves volt a forgatás idején, és ezt a rövidke szerepet gyakorlatilag bárki eljátszhatta volna, de jelenléte egyértelmű jelzés volt, hogy az alkotással a színészlegenda hírnevét megalapozó, klasszikus horrorfilmek hangulatát próbálják megidézni (őszinte lelkesedéssel, bár többnyire sikertelenül). Lee ezzel az életművel a háta mögött tűnt fel a színen, olyan súlyt és mondanivalót adva a jelenetnek, amelyet más nem tudott volna.

Nicolas Cage gyerekkora óta Lee nagy rajongója, neki is megvolt a maga kétségkívül rövidebb, de nem kevésbé színes karrierje a filmiparban. 2010-ig nyert egy Oscar-díjat, volt akcióhős, őrült vígjátékok sztárja, a bulvárlapok célpontja, internetes vic-

cek csattanója. Ilyen előzmények után állt ki a kamerák elé tökéletes kiejtésével, szabadjára engedett kaliforniai akcentusával és a középkori miliőbe cseppet sem illő, hibátlan fogsorával, mégis képes volt életre kelteni egy karaktert, akinek a gonosz szellemek ellen vívott harca a saját lelkéért folytatott küzdelemmé vált. Szokás szerint mindent beleadott a szerepbe, függetlenül attól, hogy a film méltó volt-e erre. Nem mintha sokan látták volna...

A *Boszorkányvadászat* anyagi és kritikai kudarcnak bizonyult, Cage karrierjének egy gigantikus buktákkal teli szakaszában került a mozikba. Azonban Cage mindenben ragaszkodott a grandiózus léptékhez. A kezdetektől fogva kereste a kockázatot, váratlan irányokba fordította karrierjét, rengeteg kérdéses és fellelőtlen pénzügyi döntése és látványos románcai pedig gondoskodtak arról, hogy bérelt helye legyen a címlapokon. Kevés színész mondhatja el magáról, hogy olyan magasságokba emelkedett, és olyan mélységekbe süllyedt, mint ő. Mi sem jellemzőbb, hogy néha az is heves viták tárgya, mik voltak karrierje csúcsvagy mélypontjai. Különcsége miatt hamar kitűnt színésztársai közül, ám nem igazán illet tökéletesen az olyan filmekbe, amelyekbe szupersztárként szerződtek – ez pedig egyre ritkábban történt meg, ahogy a produkciók egyre drágultak, és Hollywood igyekezett kerülni a kockázatokat. Egyes tulajdonságai hol epés kritikát, hol lelkes méltatást váltottak ki. Néha hűséges csodálói is elbizonytalanodtak, azon tanakodva, vajon nem indult-e hanyatlásnak kedvenc sztárjuk. Bár kétségkívül zűrös időket élt 2010-ben, Cage-nek eszében sem volt felhagyni a munkával, vagy megkönnyíteni számunkra, hogy megértsük, vagy akár csak előre lássuk a következő lépését.

Ez cseppet sem egyszerű feladat, ha átlagos filmsztárként gondolunk rá, és idővel még nagyobb kihívássá vált. Egyesek jókor vannak jó helyen; a Nagy Lebowski szavaival élve „pont oda illenek”. De ha elmúlt az az idő, és változik a helyszín, már nem illenek a képbe, és eltűnnek a színről, vagy a margóra szorulnak, és fénykoruk megkopott emlékeiből élnek. Mások látzólag elpusztíthatatlanok, a filmipar állócsillagai, akiknek népszerűsége csak ritkán és átmenetileg csökken kisebb-nagyobb mértékben. Megint mások időnként profilt váltanak, könnyedén drámákra vagy akciófilmekre cserélve a korábbi vígjátéki szerepeket. Olyanok is vannak, akiknek karrierje annyira villámgyorsan kezdődik, és ér véget, hogy el kell gondolkodnunk, honnan ismerős a nevük. Egyesek erényt kovácsolnak saját furcsaságukból, és mindig hangyás alakokat alakítanak.

A sztárok egy állandóan változó világban dolgoznak. Az *Ének az esőben* egyik főszereplője, Jean Hagen egy olyan színésznőt alakít, akit szépsége és kifejező arca ünnepelt sztárrá tett a némafilmes korszakban, de a hangosfilmek megjelenésével véget érhet karrierje túl éles hangja miatt. Ez szélsőséges példa arra, hogy a technológia, a közízlés, a finanszírozás és a filmvetítés helyének változásai milyen állandó kihívások elé állítják a színészeket. Jaj az énekes cowboysztárnak, ha leáldozik a westernnek és a musicalnek. Ha a pályán akar maradni, a sztárnak alkalmazkodnia kell, és reménykednie, hogy nem veszít el túl sokat önmagából.

Míndeközben mi magunk is változunk. Egy fiatalkori kedvenc éretlennek tűnhet felnőtt fejjel. Elismerően figyeljük egy sztár játékát, aki korábban idegesített minket. Ha követjük a magánéletük híreit, még nehezebb elválasztani a színészt a szereptől. Lehet, hogy épp élete alakítását nyújtja, de közben az jár

a fejünkben, hogy milyen politikai nézeteket vall, kivel randevúzott legutóbb, vagy melyik a kedvenc cipőmárkájá. Az évek múlásával egyre többet tudunk róla, ami befolyásolja, hogyan tekintünk rá. A színész pergamenlappá válik; bármilyen pompás az aktuális játéka, továbbra is magunk előtt látjuk a korábbi szerepeiben, és a karakterek mögött valódi személyiségét.

Legalábbis ezzel kábítjuk magunkat. Órákon át nézhetjük a színészt munka közben, de pontosan mit is látunk belőle? Az emlékezetes filmbéli alakítások képesek fenntartani egy illúziót annak ellenére, hogy a jeleneteket eltérő sorrendben, talán több óra, nap vagy hét különbséggel vették fel, majd illesztették össze a vágószobában. Egy híresség is hasonlóan működik. A sztár dönti el, hogy mekkora betekintést nyerhetünk az életébe a fényképeken és talk show-szerepléseken elhangzó anekdotákon keresztül, amelyek együttesen az általa kívánt képet sugározzák a világ felé. Néha túl nagyra nő a kép és a valóság közötti távolság a változó ízlés, vagy a napvilágra került kínos információk miatt. De bármennyit is tudunk meg róluk, ők maguk alapvetően kiismerhetetlenek maradnak, azonban a szándékaikat megpróbálhatjuk megismerni.

Íme néhány egyértelmű tény: Nicolas Kim Coppola 1964. január 7-én született. Első főszerepét az 1983-as *Lány a völgyből* című filmben kapta, már az új felvett nevén, Nicolas Cage-ként. 1996-ban megkapta a legjobb színésznek járó Oscar-díjat a *Las Vegas, végállomás* alkoholista forgatókönyvírójaként nyújtott alakításáért. Az ezt követő években a világ egyik legnagyobb film sztárja lett. 2009-ben napvilágra került, hogy anyagi gondokkal küszködik, illetve hogy milyen extravagáns dolgokra költötte a pénzét. A 2020-as évek elejére a hírnevét megalapozó filmek mellett számos alacsony költségvetésű, közvetlenül DVD-re,

majd később digitális terjesztésre készült alkotás jelenik meg, ha rákeresünk a nevére egy streamingszolgáltatónál. Ötször házasodott, és két fia született, az egyikük, Kal-El Superman kriptoni nevét\* kapta a keresztségben.

Aki olvassa ezt a könyvet, ezzel mind tisztában van, és az alkalmi mozinézők is gond nélkül fel tudnak sorolni minimum hat Nicolas Cage-filmet. E sorok írásakor közel száz filmben láthattuk, általában főszereplőként. Négy évtized alatt szinte minden műfajba belekóstolt, és két szempontból is legendássá vált: egyrészt azonnal bárki felismeri őt, másrészt hírhedten kiszámíthatatlan. Cage az X-faktor egy kreatív konzervativizmus és bátortalanság uralta iparban. Emiatt néha Cage kilóg a sorból, de mindig talál módot arra, hogy tovább dolgozhasson, és meglepjen minket, így még akkor is beszédtema maradt, amikor másokat már rég elfelejtettünk.

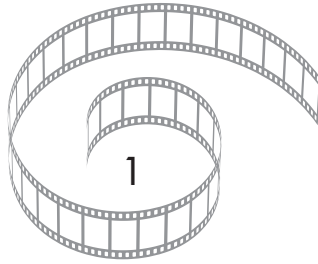
Ez a könyv alapvetően Nicolas Cage filmjeiről szól, de emellett arról is, hogyan alakult át Hollywood hosszú pályafutása alatt, miként vált sztárrá a kezdeti szokatlan alkotásai után, majd áldozott le a csillaga a sztárok helyett franchise-ok uralta korszakban. Ez nem egy hagyományos életrajz, és csak akkor foglalkozik Cage magánéletével, ha annak közismert részletei hatással voltak nyilvános imázsára, vagy befolyásolták a karrierjét. A könyv átfogó trendeket és kisebb anomáliákat mutat be egy szokatlan és megosztó színész munkásságán keresztül, aki négy évtized alatt gyakorlatilag minden műfajban kipróbálta magát a kedves romantikus komédiáktól a durva akciófilmekig, miközben végig saját művészi ösztöneit követte, bármilyen furcsának

---

\* Kal-El Coppola Cage 2005-ben született a színész Alice Kimmel való házasságából. (a *Szerk.*)

is tűnhettek azok. Bemutatja azokat a döntéseket és elsöprő változásokat, amelyek hol az iparág csúcsára repítették Cage-et, hol pedig a legmélyére, hogyan jutott az egyes stációkhoz, és mire számíthatunk Cage-től és a filmjeitől. Amennyiben szeretnénk megérteni, hová tartunk, meg kell értenünk az oda vezető utat is.





## A KEZDETEK

**H**a szeretnénk megérteni Nicolas Cage-et, először meg kell ismernünk Nicolas Coppolát. Nicolas Coppola megismeréséhez pedig feltétlenül ejtenünk kell pár szót magáról a Coppola családról, akik Olaszországból érkeztek Amerikába a századfordulón, és számos művész került ki közülük, akiknek nagyra-törő ambíciói nemegyszer látványosan szembementek az őket befogadó ország kereskedelmi elvárásaival és a pénzügyi realitásokkal. Hosszasan lehetne beszélni a família Coppola-ágának színes történetéről és híres tagjairól, de inkább maradjunk a témánknál. Nicolas Cage már kisgyermekként, aztán tizenévesen is érezte, mekkora súlya van a Coppola névnek, és úgy döntött, hogy csak ettől megszabadulva léphet tovább. Kezdeti éveiben azonban ugyanilyen meghatározó volt az édesanyja, hol a jelenlétével, hol a hiányával.

A család nem feltétlenül határozza meg a sorsunkat, de az ismétlődő mintákat nem lehet eltagadni, különösen ha elfojthatatlan művészi ösztönökről van szó. Cage dédapja, Francesco Pennino első generációs olasz bevándorló volt, aki hangszereken

játszott, dalokat írt,\* segített olasz filmeket importálni az Egyesült Államokba, és még Enrico Caruso mellett is dolgozott zongoristaként. A másik dédapa, Augustino Coppola két fia, Anton és Carmine lett zenész. Carmine Coppola,\*\* Cage nagyapja fuvolajátékos volt, tehetségének hála ösztöndíjjal tanulhatott a Juliardon, és a család Detroitba költözött, amikor alkalmazta őt a Detroiti Szimfonikus Zenekar, így többek közt a *Ford Sunday Evening Hour* című rádióműsorban is fellépett. 1939-ben fia született, aki közepső nevét a műsor vállalati szponzora után kapta.

Azonban nem Francis Ford Coppola volt Carmine és Italia első közös gyermeke. Öt évvel idősebb bátyja, August, a connecticuti Hartfordban született 1934-ben. Francis hamar August társa és tanítványa lett.

„Fiatalkorában Augie maga volt a megtettesült tisztaság és kedvesség – jellemezte őt Francis Peter Cowie életrajzírónak. – A legtöbb testvér lepattintotta volna az öt évvel fiatalabb öccsét, de ő mindenhova magával vitt engem. Egy időben közös szobánk is volt, és azt gondolná az ember, hogy emiatt még inkább meg akart szabadulni tőlem. Teljesen lenyűgözött, én pedig olyan akartam lenni, mint ő.” 1946-ban született meg lánytestvérük, Talia.\*\*\* Ekkor a Coppola fiúk valóságos vándoréletet éltek, rendszeresen költöztek New York egyik részéről a másikra attól függően, hogy Carmine hol talált munkát, és hogyan alakult hullámzó pénzügyi helyzetük.

---

\* *A Keresztapa II.*-ben a fiatal Vito Corleone (Robert De Niro) által nézett színházi darabban a *Senza Mamma* című dalt, valamint *A Keresztapa III.* egyik betétdalát, a *Senza perdonót* ő szerezte. (a Szerk.)

\*\* *A Keresztapa*-trilógia mindhárom részében közreműködött zeneszerzőként (az első rész egyik jelenetében zongorajátékosként is). (a Szerk.)

\*\*\* Talia Shire, a *Rocky*-filmek és *A Keresztapa*-trilógia sztárja (a Szerk.)

August tehetséges, de nem túl szorgalmas tanuló volt, aki gyakran ellógott az iskolából, hogy moziba vigye Francist, ahol mindenfelét megnézték a Disney-filmektől az *Abbott és Costello*-vígjátékokig. August azonban nem csak a filmek terén pallérozta a tudását. Ahogy később tehetséges íróvá cseperedett, a művészet és az irodalom más területeire is bevezette az öccsét. August afféle helyi legendává vált, akit Francis így írt le évekkkel később: „A környék hőse volt, [...] akit imádtak a lányok, a srácok pedig tartottak tőle.” Ez a kötelék nagyon fontosnak bizonyult Francis fejlődése szempontjából, és a filmjeiben később gyakran ábrázolt szoros testvéri kapcsolatokat.

Eleinte August mindig pár lépéssel a fiatalabb testvére előtt járt, többek között abban is, hogy a keleti partról a nyugatira költözött. August elvégezte a filozófia szakot a Kaliforniai Egyetemen, a Hofstrán angol mesterdiplomát szerzett, majd egy New York-i kitérő után visszatért nyugatra, ahol ledoktorált összehasonlító irodalomtudományból egy szokatlan program résztvevőjeként, amelyet – ahogy egyetlen kiadott regénye, a *The Intimacy* [Random House, 1978] szerzői bemutatkozásában írta – reneszánsz emberek számára szerveztek, és amelynek keretében megfordult az Occidental, a Claremont, a Whittier, a Redlands és a Pomona Egyetemeken is. (A program szponzora a Ford Foundation volt, ami egy igazán érdekes kozmikus véletlen. Nicolas Cage történetében több hasonló egybeesés tűnik fel.) A doktori fokozat megszerzése után August a Long Beach-i Kaliforniai Egyetemen kezdett összehasonlító irodalomtudományt oktatni.

August Los Angelesben ismerkedett meg Joy Vogelsang táncos-koreográfussal, aki hozzá hasonlóan az ország egy másik részéből származott. A nő szülei, Bob és Louise 'Divi' Vogelsang

egy vegyesboltot vezettek Chicagóban, mielőtt Los Angelesbe költöztek. Ott sem tértek le a járt útról, és a Melrose Avenue-n nyitottak élelmiszerboltot. Bob és Louise Hollywoodban vásároltak maguknak házat, és Louise több mint hatvan évig élt ott, Bob 1988-ban bekövetkezett halála után sem költözött el. Ő maga 2010-ben, kilencvenöt évesen hunyt el. Cage gyerekkorában és a karrierje kezdetén gyakran megfordult náluk, és egy ideig ott is lakott. Ez volt a biztonságos hely, ahol mindig nyugalmat lelt.



Nicolas Kim Coppola 1964. január 7-én látta meg a napvilágot. August és Joy harmadik gyermeke volt Marc (1958) és Christopher (1962) után. Az ő otthonuk közel sem volt békés. Cage eleinte nem szívesen mesélt a családjáról. Idővel fokozatosan egyre több részletet árult el korai éveiről, amelyeket beárnyékkolt Joy mentális betegsége. Joyt először 1970-ben utalták zárt intézetbe, amikor Cage mindössze hatéves volt. „Néha éveken át bent tartották – mesélte el egy 1994-es *The New York Times*-interjúban. – Amikor túl kiszámíthatatlanná vált, akkor... akkor el kellett mennie. Ezután a gyerekkorom arról szólt, hogy rendszeresen meglátogattuk odabent. És az a folyosó nagyon hosszú volt, ha mondom, mi pedig bementünk, és ott voltak az örült emberek, akik néha meg akartak érinteni... Hátborzongató élmény.”

Cage erre válaszul bezárkózott saját kis fantáziavilágába – először a televízió nyújtott neki menedéket. „Hatéves voltam. A nappali szőnyegén ültem a régi típusú, ovális képernyőjű Zenith tévénk előtt – idézte fel Cage Terry Grossnak egy 2002-es

NPR-interjúban –, és emlékszem, hogy arra vágytam, bárcsak benne lennék a tévében. Csak el akartam tűnni onnan, és bemenni a tévébe. Azt hiszem, ez az első tudatos emlékem arról, hogy színész akartam lenni.” (A szóban forgó Zenith készülékről kiderült, hogy a nagymama, Louise tulajdona. Évekkel később a színész elkérte tőle, hogy felállítsa az egyik házában.) Ám hiába próbált kilépni a valóságból, és megfeledkezni édesanyja állapotáról, az a részévé vált.

„Visszatekintve az eddigi munkáimra, egyértelműen hatással volt az alakításaimra – ismerte el a *Rolling Stone*-nak 1995-ben. – Nélküle, nem hiszem, hogy képes lettem volna színészkedni. Szerencsére vigyázott rám valamilyen erő, és képessé tett arra, hogy az élményeket motivációként használva az alkotómunka felé forduljak.” Bár később előnyt kovácsolt belőle, tartott attól, hogy megörökli édesanyja betegségét. „Sokszor paráztam azon, hogy velem is ez fog történni, de mindenki azt mondta, hogy ha így lett volna, már tizenéves koromban látni lehetett volna a jeleit” – mondta.

Cage néha mesélt az interjúkban kedvesebb emlékeiről, amikor színdarabokat, rádióműsorokat és super 8-as filmeket készített testvéreivel, Marckal (aki színész és rádiós személyiség lett) és Christopherrel (aki később rendezőként és producerként dolgozott). Ezek meghatározó élmények voltak számára, mint ahogy az, hogy édesapja a Francisszel közös gyerekkoruk mintájára folytatta saját gyerekei kulturális művelését. August útmutatásait követve Cage már tízéves kora előtt Fellini- és Kurosza-filmeket nézett. „Gyerekkoromban az osztálytársaim Disney-filmeket bámultak, mi viszont a Fellini-féle *Júlia és a szellemek*et néztük apuval” – nyilatkozta Cage egy *Playboy*-interjúban David Sheffnek. Jean Marais erőteljes, harcias alakítása

Jean Cocteau *A szépség és a szörnyeteg*ében mély benyomást tett rá, csakúgy, mint a német expresszionista filmek, mint a *Nosferatu*, a *Dr. Caligari* és *A Gólem*. A hangulat és a szereplők előadói stílusa is lenyűgözte: szélsőséges érzelmeket fejeztek ki széles mozdulataikkal és eltűzött arckifejezésekkel.

A korai interjúiban Cage gyakran emlegetett egy ennél meg-rázóbb gyerekkori élményt: tízévesen kicsapták az iskolájából, mert viccből sült tucsköket tett az iskolába vitt tojássalátás szendvicsekre. Az incidens után – saját megfogalmazása szerint – egy fiatakorú bűnözőkkel teli tanintézménybe került. Három gyerek folyamatosan zaklatta őt, ezért úgy döntött, hogy a maga módján bánik el velük. „Egy nap elegendem lett – idézte fel Michael Wilmingtonnak, aki 1990-ben portrécikket írt róla a *Los Angeles Times*nek. – Beöltöztem egy kitalált karakternek – rágógumi, napszemüveg, cowboysizma –, felszálltam a buszra, és ezt mondtam nekik: »Roy Richards vagyok, Nicky Coppola unokatestvére, és ha még egyszer csesztetitek, szétrúgom a seggeteket!« Bevették. Ez volt az első igazi színészi munkám.” Cage már fiatakorában rájött, hogy más karakterek bőrébe bújva is egyfajta védelemre lel.

Cage szülei 1976-ban, tizenkét éves korában váltak el. Tizenöt évesen elhatározta, hogy színész akar lenni, főleg James Dean az *Édentől keletre* (1955) című filmben nyújtott alakítása inspirálta. Számos fiatal színész nyilatkozott így, Cage azonban kevésbé ismert példaképeket is emleget, mint Jerry Lewis és a visszafogott stílusú Bill Bixby, a *The Incredible Hulk* című sorozat sztárja (amelyben Hulk félénk alteregóját alakította). De egy dolog a színészi pályára vágyni, és más dolog meg is valósítani azt; jó pár kitérő és akadály várt rá az oda vezető úton. Az egyik ilyen kitérő a gimnázium első évében következett be, amikor

a hetvenes évek filmes titánjához, Francis nagybácsijához költözött, amíg édesapja üzleti úton volt. Itt, Francis Napa Valleybeli otthonában, Los Angelesből több kilométernyi távolságban merítkezett meg Nicolas Cage a hollywoodi filmgyártás kiszámíthatatlanul hullámzó tengerében.



Közzájon forog egy egyszerű, kétrészes sztori arról, hogy mi történt Hollywoodban 1969 és a nyolcvanas évek eleje között; az első részben Francis Ford Coppolára a hős, a másodikban pedig az áldozat szerepét osztották. Íme a történet... A hatvanas évek végére Hollywood gödörbe került, sorra hasaltak el a filmek a mozipénztáraknál, nem tudták becsalogatni a nézőket, különösen a fiatalokat nem. Aztán jött Peter Fonda és Dennis Hopper újító szellemiségű road movie-ja, a *Szelíd motorosok* (1969), amelynek hatalmas sikere világossá tette a hollywoodi elit számára: megérkezett a filmesek új generációja. A New York Egyetemen, a Dél-kaliforniai Egyetemen és a Kaliforniai Egyetemen (Coppola alma materében) végzett filmőrültek – Bergman, Kuroszava és a francia új hullám befolyása alatt, az ellenkultúra szabályszegő szellemiségében – elkezdtek a maguk képeére formálni Hollywoodot. Coppola ebben a környezetben érte el sikereit, az 1970-es *Patton tábornok* forgatókönyvéért Oscar-díjat kapott, és számos megkérdőjelezhetetlen mesterművet rendezett: *A Keresztapa* (1972), *Magánbeszélgetés* (1974), *A Keresztapa II.* (1974) és az *Apokalipszis most* (1979). Élvezettel lubickolt abban a világban, amelynek teremtésében ő is részt vett.

A hetvenes évek közepére azonban a kapzsiság és a változó közízlés miatt kezdett széthullani ez a világ. Steven Spielberg

filmje, *A cápa* (1975) volt az első modern nyári kasszasiker, és bevételét látva a stúdiók azonnal stratégiát váltottak. A sok kis és közepes film helyett inkább kevés, nagy költségvetésű, és értelemszerűen kevésbé személyes filmből akartak minél több profitot termelni. A George Lucas-féle *Csillagok háborúja* (1977) fényesen igazolta számukra, hogy ez a helyes út. A szellemesség és az egyéni karakter helyét az űroperák és a folytatások vették át. A generáció legtehetségesebb alkotói rengeteg pénzt költöttek olyan produkciókra, amelyekre a kutya sem volt kíváncsi – erre példa *A Mennycsatorna kapuja* (1980, Michael Cimino rendezése) és a *Szívvel* (1982, Coppola rendezése). Ha az Új Hollywood születését a *Szelíd motorosok* 1969-es nyári premierjétől számítjuk, akkor a korszak 1982 januárjában, a *Szívvel* langymeleg fogadtatásban részesülő, Radio City Music Hall-béli premierjével ért véget.

Ez a fajta értelmezés alapvetően valós tényekre épül, de fontos elemeket hagy ki a történetből – hogy mást ne mondjunk, Coppola szerepét az eseményekben. Valójában Coppola már az évtized kezdete előtt kísérletezett egy újfajta, személyesebb filmkészítési stílussal, de nem aratott vele sikert. 1969 augusztusában jelent meg *Az esőemberek*, egy szokatlan road movie, amelyet teljesen a saját szabályai szerint forgatott. A kritikusok jól fogadták, de nagyon kevesen váltottak rá jegyet. Decemberben alapította meg San Franciscóban az American Zoetrope nevű produkciós céget, amely bár sokat változott, napjainkban is működik. Ezzel jelképesen és fizikailag is távolságot teremtett saját maga és Hollywood között.

Ám Hollywood nélkül továbbra sem lehetett bevételt termelni, és az American Zoetrope alig két évvel megalapítása után máris átélte első krízisét. 1971-ben jelent meg első egész estés



filmjük, a *THX 1138*, amelyet Coppola közeli barátja és az American Zoetrope alelnöke, George Lucas rendezett, de sem a kritikusokat, sem a nézőket nem nyűgözte le. Az American Zoetrope gyakorlatilag a Warner Bros. szerény befektetése miatt került el a csődöt, de a film bukása után a stúdió megszakította velük a kapcsolatot, így felfüggesztették a folyamatban lévő projektjeiket. Ezek közé tartozott Coppola *Magánbeszélgetése*, Carroll Ballard bemutatkozó filmje, a *Fekete Villám* (1979), valamint egy szokatlan projekt, az *Apokalipszis most*. Ez utóbbi Joseph Conrad regénye, *A sötétség mélyén* feldolgozása lett volna, amelyet John Milius írt, és Lucas dokumentumfilm stílusban, 16 mm-es kamerákkal akarta leforgatni. Coppola első mesterműve, *A Keresztapa* anyagi kényszerből született. Eleinte kellenül vállalta el Mario Puzo sokkoló bestsellerének vászonra vitelét, még panaszkodott is édesapjának, hogy a Paramount arra kényszeríti, hogy megrendezze „azt a rakás szemetet”.

A népszerű regény adaptálását csak a pénzért vállalta el, ráadásul a hírhedten lobbanékony producerrel, Robert Evansszel kellett együtt dolgoznia, mégis leforgatta a hetvenes évek egyik meghatározó filmjét. *A Keresztapa* – ami 1973-ban a legjobb film, a legjobb színész és legjobb adaptált forgatókönyv kategóriában Oscar-díjat nyert – kezdetben nem éppen a művészi önkifejezésről szólt. Coppola érdeme, hogy végül mégis így lett. A még jobb folytatás előtt Coppola gyorsan megrendezte a kisebb, nyersebb *Magánbeszélgetést* (Gene Hackman főszereplésével), így ő lett az első rendező, akinek egy évben két filmjét is jelölték a legjobb film kategóriában. Végül *A Keresztapa II.*-nek ítelték a szobrocskát, továbbá Coppola lett a legjobb rendező, a legjobb adaptált forgatókönyvért járó elismerést pedig ő és Puzo kapta. A film két további díjat is bezsebelt: Robert De

Niro lett a legjobb mellékszereplő (a színészlegenda első Oscar-díja), a Dean Tavoularis vezetete csapat pedig a legjobb látványtervezés kategóriában diadalmaskodott. Coppola az American Zoetrope megalapításakor nem pont így képzelte el a független művészi jövőjét, mégis megoldotta, hogy a saját feje után mehessen.

A film anyagi sikert is hozott neki, de Coppola soha nem bánt jól a pénzzel. Minden forrását és energiáját az American Zoetrope-nak, és azon belül is az ismét sínre került *Apokalipszis most*nak szentelte. Ekkor már saját maga akarta rendezni a filmet, amelynek kinkeserves produkciós folyamata tönkretethette volna a céget (és azzal fenyegetett, hogy véget vet Coppola karrierjének, házasságának és akár az életének is). Először hónapokkal, majd évekkel későbbre tolódott a premier dátuma, és egyre többen pedzegették, hogy a film talán soha nem fog megjelenni. Coppola ezúttal is rácáfolt a kétkedőkre, az elsőprő kritikái elismerés mellett váratlanul jelentős anyagi sikert is aratva.

Ekkor elfogyott a szerencséje, saját gőgje áldozatává vált, vagy egyszerűen rosszul mérte fel a közönség igényeit.

Elhatározta, hogy egy régi vágású filmet fog készíteni csúcs-technikájú eszközökkel, de az *Apokalipszis most* veszélyes helyszíni felvételei után szigorúan csak egy stúdió területén. Coppola költséges, pompásan kidolgozott díszleteket építtetett a *Szívbéli* című, keserűdes musicalhez, ő maga pedig egy vado-  
natúj kutyúkkal teli, átalakított lakókocsiból vezényelte a forgatást. Az ambíciói egyre csak nőttek, csakúgy, mint az American Zoetrope adósságai. A helyzeten csak tovább rontott, hogy az 1982-es *A piszkos ügy* (Wim Wenders rendezése) és a szintén 1982-es *The Escape Artist* (A szabadulóművész; Caleb Deschanel

rendezése) is csalódást keltően szerepelt a mozipénztáraknál. Coppola cége 1983-ban csődöt jelentett, a nyolcvanas éveket pedig a felhalmozódott adósságok törlesztésével töltötte; volt, hogy egy hét alatt több mint egymillió dollárt fizetett be. Sorra vállalta a munkákat, amelyeket pár évvel azelőtt szó nélkül elutasított volna.

Coppola története egyrészt alátámasztja az Új Hollywoodról szóló narratívát, másrészt szövevényesebbé teszi. Karrierje jól mutatja, hogy egy trend makrószintű igazsagai hogyan válnak zavarossá az egyéni példák tükrében. Coppola a hetvenes évek azon filmesei (többek között Robert Altman, Hal Ashby, Michael Cimino, Peter Bogdanovich, Michael Ritchie) közé tartozik, akik a filmipar egy nyugodtabb tempójú, kevésbé kockázatkerülő évtizedében dolgozhattak. Ennek ellenére az American Zoetrope majdnem tönkrement a hetvenes évek elején, amikor állítólag a filmipar tárt karokkal fogadta a merész új alkotókat. Coppola és társai megtalálták ugyan a számításukat a hollywoodi rendszerben, de már *A cápa* sikere előtt is látni lehetett, hogy az általuk meghonosított változások nem lesznek tartósak. 1974-ben, amikor Coppola két filmjét is a legjobb film kategóriában Oscar-díjra jelölték, olyan nagyszabású katasztrófafilmek hozták a legtöbb bevételt, mint a *Pokoli torony* (1974), a *Földrengés* (1974) és az *Airport '75* (1974), mellettük csak a *The Trial of Billy Jack* (1974), a *The Life and Times of Grizzly Adams* (tévésorozat, 1977–1978) és a *Benji* (1974) rúgott labdába, amelyek valahol félúton voltak a hollywoodi szuperprodukciók és a független filmek között, de nem nevezhetők paradigmaváltó, látnoki alkotásoknak.

Coppola viszont magára vállalta a paradigmaváltó látnok szerepét, és a végsőkéig kitartott mellette. Sikere csúcán valóságos

birodalom épült az American Zoetrope köré, amelynek része volt egy saját Los Angeles-i stúdió, több produkciós helyszín, egy hagyományos kőszínház, egy rádióállomás, valamint egy produkciós és disztribúciós részleg, amely a saját eredeti projekteken kívül Coppola példaképei, például Kuroszava Akira és Jean-Luc Godard filmjeinek terjesztője volt Amerikában. Coppola vesztét nem az okozta, hogy el akart szakadni Hollywoodtól, hanem hogy önmaga Hollywoodjává próbált válni. A *Szívbéli* esetében a klasszikus Hollywood szellemét akarta megidézni modern technikai háttérrel. Az egyszerű történet nem indokolta volna az esztelen költségeket, Coppola grandiózus elképzelései és a csúcstechnológia iránti lelkesedése miatt hízott egyre nagyobbra a büdzsé.

Bár az ő álmai szertefoszlottak, az Új Hollywood befolyása nem szűnt meg egyik pillanatról a másikra. Bár Lucas maga sokat tett azért, hogy a stúdiók a nagy költségvetésű kasszasikereket kezdjék el hajszolni, a *Csillagok háborúja* (1977) egy független szellemű alkotó műve, aki szilárdan kitartott a saját elképzelései mellett annak ellenére, hogy eleinte kevesen bíztak azok sikerében. (Ami nem csoda, hiszen részben az amerikai hadsereg túlereje és a Vietkong közti harc ihlette.) Lucas a *Csillagok háborúja* készítésével nem mondott le a Zoetrope-álmáról, csak átcsomagolta azt. A mozilátogatók az előző évtizedet meghatározó nyersebb, intimebb filmek iránti igénye nem párolgott el Darth Vader színre lépésével. 1979-ben, két évvel a *Csillagok háborúja* megjelenése után nem a *Rocky II.* vagy *A nyolcadik utas: a Halál*, hanem a *Kramer kontra Kramer* hozta a legtöbb bevételt.

Coppola futóhomokra építette birodalmát, amelynek összeomlását csak elodáznia tudta az *Apokalipszis most* csodával ha-

táros sikere. De amíg a csoda tartott, a birodalom dicsősége valódinak tűnt, és Coppola pont ebben az időszakban látta vendégül egy évig Nicolas Cage-et.



August és Joy válása után Marc és Christopher elég idős volt ahhoz, hogy kiköltözzön a házból, így Nicolas egyedül maradt. Cage épp csak elkezdte a gimnáziumot, amikor August közölte vele, hogy a következő évet Napa Valley-ben tölti Francis nagybácsival és Eleanor nagynénivel. A költözés nem várt eredménnyel járt. A megszokott Los Angeles-i környezet elhagyása után Cage tanulmányi eredményei tragikusan leromlottak.

„A kilencedik osztályban színötös tanuló voltam, imádtam suliba járni – mesélte Cage 1994-ben a *The New York Times*nek. – Aztán egy vidéki iskolába kerültem. Menő arcból hirtelen utolsó pancser lettem. A csupa ötös helyett sok tárgyból bukásra álltam.” Ráadásul olyan mértékű gazdagsággal találkozott, amelyet Long Beachen sosem láthatott.

Cage valószínűleg nem tudott arról, hogy a United Artists Coppola birtokának lefoglalását és a család kilakoltatását fontolgatta, hogy visszaszerezzék az *Apokalipszis most*-ba fektetett tőkét, azt pedig biztosan nem sejtette, hogy milyen pénzügyi gondjai lesznek Francisnek néhány éven belül. De tisztán látta, hogy neki mennyivel kevesebb jutott, és bár az új otthonában, „csodálatos házban, csodálatos emberek között” egyre inkább hatalmába kerítette az irigység, sokszor úgy érezte magát, mint az árva Heathcliff az *Üvöltő szelek*ben, és azt mondogatta magának, hogy „valahogy elégtételt veszek”. Később így fogalmazott:

„Nem túl dicső dolog, hogy jórészt a bosszúvágy adott erőt az ambícióim beteljesítéséhez.”

Ennek ellenére kész volt követni ezt a törekvést, de még módot kellett találnia a becsatornázására. Hamarosan talált is. Az Észak-Kaliforniában töltött idő során Cage a San Franciscó-i American Conservatory Theaterben\* tanulhatott, ahol korábban Danny Glover pallérozódott, és ahol olyan kiválóságok végeztek, mint Annette Bening, Anna Deavere Smith és Chris Pine. A gimnáziumi színjátszáson kívül ez volt az egyetlen hely, ahol Cage formális színészi képzést kapott.

A Francis családjával töltött időszak után visszatért a Beverly Hills-i Gimnáziumba, amely számos, más iskolákban elérhetetlen előnyt kínált. Ezek egyike volt a színjátszást oktató John Ingle, aki 1985-ben vonult nyugdíjba tanárként, de utána rendszeresen feltűnt nagy költségvetésű produkciókban, például a *Texas elveszett szüzessége* (1986) és a *Gyilkos játékok* (1988) mellékszereplőjeként, illetve kilenc évadon át erősítette a *General Hospital* című szappanopera szereplőgárdáját. Ha a tanárt a tanítványok eredményei minősítik, akkor Inglesnek nincs szégyenkeznivalója. Nála tanult Albert Brooks, Richard Dreyfuss, Barbara Hershey, David Schwimmer és Crispin Glover, Cage jóbarátja, akivel közösen szerepelt első fizetős munkájában.



1981-ben engedett a kamerák csábításának. Az immár tizenhét éves Cage, aki gyerekkorában 8 mm-es filmeket készített testvé-

---

\* Jelentős nonprofit színházi társaság San Franciscóban, amely klasszikus és kortárs színházi produkciókat is kínál a közönségnek. (a *Szerk.*)

reivel, szerepet vállalt az osztálytársa által rendezett, Super 8 formátumú „The Sniper” című rövidfilmben. Másik projektjében, az ABC-nek készített *The Best of Times* című sorozat pilot epizódjában valamivel szélesebb közönség láthatta. A szitkom, szkeccsgyűjtemény és délutáni szappanopera keverékeként leírható műsor felelős producere George Schlatter volt, aki előbb a *Laugh-In* című műsorral aratott hatalmas sikert a hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején, amelyet meg tudott ismétetni az 1979-ben indult *Real People*-lél is. A *Laugh-In* azzal ragadta meg a szélesebb közönséget, hogy fogyasztható formában tálalta a korszak ifjúsági kultúráját. A *The Best of Times* egy hasonló kísérlet, amely a nyolcvanas évek videójátékok és az újhullámos zenék iránt érdeklődő fiataljait célozza meg.

A beharangozó szerint „hét energikus tizenéves színész mondja el véleményét a szüleikről, kortársaikról és a politikáról, dalban, táncban és komikus jelenetekben”. A *The Best of Times* pilot epizódja furcsa volt, de néha kifejezetten bájos. A főszereplő átlagos tinit Crispin Glover alakítja, ez volt a köztudottan különc színész utolsó „sima” alakítása. Az ő központi karaktere fogja össze a sokszínű baráti társaságot, amelynek minden tagja egy archetípust testesít meg: a kocka, a népszerű lány stb. (Jackie Mason az egyetlen jelentősebb felnőtt szereplő, egy könnyen felbosszantható vegyesbolti eladót játszik.) Cage Nicolast (a sorozat egyik alapötlete az, hogy a színészek keresztnéve megegyezik a karakterekével), a tipikus üresfejű izompacsirtát alakítja, aki istenként tiszteli Stallonét, elvéve visel pólót, többnyire a tengerparton lóg, és legtöbb idejét a súlyemelés köti le. (Kivéve, amikor kezeslábasban táncol Dolly Parton akkoriban toplistás *9 to 5* című dalára egy autósóban.)

Cage karrierje akár ebbe az irányba is elindulhatott volna. Messze a többiek fölé magasodott, és már akkoriban is túl időseknek tűnt ahhoz, hogy gimnáziumba járjon, így külsőre tökéletes volt a buta sportoló szerepére, könnyedén beskatulyázhatták volna. Az írók javára szól, a *The Best of Times* arra is lehetőséget adott neki, hogy megmutassa a drámai oldalát: karaktere egy monológban tárja fel a nemzetközi feszültséggel és a saját jövőjével kapcsolatos aggodalmait. A szöveg nem túl meggyőző („Csak azt remélem, hogy nem lesz háború! Ez eléggé tönkrevágná a dolgokat, vágod?”), de Cage jól adja elő.

Carol Hatfield író azt nyilatkozta, hogy a tizenéves Cage „nagyon cuki” figura. „Tele volt energiával és ambícióval – tette hozzá. – A gimnáziumából rohant át a Beverly Boulevardra, ahol George stúdiója volt. [...] Tudtuk, hogy nagy jövő áll előtte.” A pilot epizódot júliusban tűzték műsorra, és vegyes fogadtatásra talált. A *The Sacramento Bee* hasábjain Dean Huber kritikus „a tinédzservilág karikatúrájának” minősítette, Kay Gardella viszont úgy fogalmazott a *New York Daily News*ban, hogy „kellemes kikapcsolódás a többi műsor folyton drogozó tinije után”. Végül nem készült belőle második rész. „Nagyon meglepett volna, ha berendelik a sorozatot – vallotta be Hatfield. – Nemrég újra megnéztem, és szerintem cuki volt. De akkoriban finoman szólva is csalódást okozott a kritikai visszhang.”

Bár a *The Best of Times* sorozatként végül nem valósult meg, Cage számára jó kiindulópontot jelentett. Idő előtt lezárta gimnáziumi tanulmányait, hogy ne kelljen bejárnia az utolsó évben, letette érettségi vizsgáit, így minden idejét a színészetnek szentelhette. Következő szerepét az 1982-es *Változó világ* című filmben kapta, ahol a *The Best of Times*hoz hasonlóan Nicolas Coppola néven tűnt fel a stáblistán. Az Amy Hecker-



ling által rendezett *Változó világ* mágnesként vonzotta Cage generációját, sokaknak kitörést jelentett az itteni szerepük (Sean Penn, Jennifer Jason Leigh, Phoebe Cates, Judge Reinhold), és a kisebb szerepekben is olyan későbbi sztárok tűnnek fel, mint Eric Stoltz, Forest Whitaker és Anthony Edwards. Cage is ez utóbbi kategóriába tartozik, „Brad haverjaként” tűnik fel néhány pillanatra. (Egy gyorsétterem egyenruháját viselve figyelni fapofával, ahogy Judge Reinholdot kirúgják, miután visszabeszélt egy ellenszenves vendégnek. A többi szereplő szinte csak a neve miatt figyelt fel rá, piszkálták is miatta.) Ám nem kellett sokáig várnia az első jelentősebb szerepre. De ehhez a nagybátyja segítségére is szüksége volt.



A *Szívbéli* után Francis Ford Coppolának mindenképp készítenie kellett egy sikeres filmet. A megfelelő alapötlet után kutatva, végül néhány fresnói általános iskolás tanácsát fogadta meg. 1980-ban a fresnói Lone Star Általános Iskola (tanulói létszám: 324) könyvtárosa elküldte Coppolának S. E. Hinton 1967-es klasszikus ifjúsági regénye, *A kívülállók* egy példányát, és mellékelte hozzá a tanulók kérését, hogy filmesítse meg a könyvet. Coppolának megtetszett az elképzelés, és 1982-ben el is kezdődött a forgatás az oklahomai Tulsában. A *Változó világhoz* hasonlóan, *A kívülállók* is tele volt tehetséges fiatal színészekkel, mint Tom Cruise, C. Thomas Howell, Diane Lane, Emilio Estevez, Rob Lowe, Patrick Swayze és Matt Dillon. Cage ugyan nem szerepelt benne, de fontos szerep jutott neki Coppola következő, 1983-as filmjében, a *Rablóhalban*, a szintén Tulsában

játszódó S. E. Hinton-adaptációban, amely részben kiegészíti *A kívülállókat*, részben pedig ellenpontként szolgál ahhoz.

Coppola egy szokatlan húzással Tulsában maradt, hogy leforgassa a *Rablóhalat*. Váratlan külső tényezők segítették a munkáját. Egy ideje Hintonnal közösen dolgozott az adaptáció forgatókönyvén. Mivel amúgy is ott volt *A kívülállókat* forgatásán, Hinton és Coppola elkezdték megírni a *Rablóhalat* a forgatási szünetekben. Hinton összebarátkozott a színészekkel, és azt szerette volna, ha Dillon alakítja Rusty Jamest, a *Rablóhal* főhősét. Ráadásul Coppolának rendelkezésére állt egy helyi stáb Tulsában, távol Hollywoodtól, pont, ahogy ő szerette. Úgy gondolta, hogy gyorsan és viszonylag olcsón le tudná forgatni fekete-fehérben a *Rablóhalat*, amelyet ő maga úgy írt le, hogy „művészfilm tizenévesek számára”. Gyakorlásként még egyfajta nyers pizkozatot is készített videókamerával.

Hinton regényében *A kívülállókhöz* hasonlóan fontos szerepet tölt be egy bonyolult testvéri kapcsolat, ami további vonzert jelentett Coppola számára. A *Rablóhal*ban Dillon Rusty Jamest alakítja, egy érzékeny tulsai tinit, aki bátyja, Motoros fiú (Mickey Rourke) árnyékában él. Az idősebb testvér az egyben a baráti körüket is jelentő motoros banda vezetője. A film kezdetén Motoros fiú elhagyja Tulsát, és Kaliforniába megy, hátrahagyva Rusty Jamest, aki a régi bandával lóg, az iskolai órákon a barátnőjéről, Pattről (Diane Lane) ábrándozik, miközben családi életét egy alkoholista apa (Dennis Hopper) keseríti meg. Rusty James és Motoros fiú kapcsolatában Coppola ráismert a saját maga és August közti kötelék egyes elemeire, és később a bátyjának is ajánlotta a filmet. „A fejlődés igénye, a vágy, hogy művész legyek, hogy ismerjem az irodalmat, hogy olyasvalakivé váljak, aki számára fontos a tudás és a tanulás, ezt mind August-

nak köszönhetem” – árulta el Coppola a film DVD-kiadásához felvett audiókommentárban.

Coppola Cage-re osztotta Smokey szerepét, aki át akarja venni a banda feletti irányítást a gyengekező Rusty Jamestől. Egyértelműen a családi kapcsolat miatt esett Cage-re a választása. Bár August ellenezte, hogy a fia színészi pályára lépjen, és inkább az írás felé terelte volna, Cage édesapja korábbi szatén-dzsekijét viseli jelmezként, amelyen a *The Wild Deuces* nevű ifjúsági klub jele volt látható. Később a filmre visszaemlékezve Francis elismerően beszélt Cage találékonyságáról és kreatív döntéseiről, amelyek szerint a „tehetsége és intelligenciája” bizonyítékai, és a szavai alapján úgy tűnik, a fiatal színész kiérdemelten kapta a szerepet.

Nem mindenki gondolta így. Cage gyakran utalt arra, hogy sokszor érezte magát kellemetlenül, amiért a rendező közeli rokona volt. „Ez kellemetlen tanulság volt számomra, továbbra is Nicolas Coppola voltam – mesélte később a *Rolling Stone*-nak. – Gyakran éreztem azt, hogy a többiek szerint csak azért lehetek ott, mert Francis a nagybátyám.” (Ekkor nem nevezett meg senkit. A *Változó világ* forgatásán történt hasonló incidensek kapcsán Eric Stoltzot emlegette.) A tizenhét éves Cage alakításában nyoma sincs idegességnek, és nem látszik rajta, hogy Coppola milyen kemény volt vele; például negyvenkétszer kellett megismételnie egy egyszerű snittet, amelyben rápillant egy órára. Cage legemlékezetesebb pillanata akkor jön el, amikor Smokey bejelenti, hogy Rusty James helyére lépett a banda élén, és elkezdett Pattyvel járni. Cage meggyőzően kényszeríti meghátrálásra a tapasztaltabb Dillont, aki addigra már rutinos volt a komor tiniszerepben, az 1979-es *Over the Edge* óta volt a pályán.

Ennek ellenére a Coppola név komoly teherként nehezedett Cage-re, ismeretlen emberek formáltak róla véleményt, mielőtt egy szót is váltottak volna vele, és azt feltételezték, hogy minden csak úgy az ölébe hullott. Mintha nem is kellett volna dolgoznia a sikerért, holott szinte egyedülként busszal járt a Beverly Hills-i Gimnáziumba, miközben az osztálytársai csillogó Porschékkal érkeztek. Tudta, hogy változtatnia kell. A produkciós folyamat vége felé felhívták Kaliforniából a *Rablóhal* produkciós menedzserét, hogy egyeztessék vele az egyik színész időbeosztását, akinek hamarosan egy másik film forgatásán lenne jelenése. A zavart produkciós menedzser hirtelen nem tudott válaszolni, mert a színész neve teljesen ismeretlen volt számára: Nicolas Cage.